Moira Buffini

Přeložila
Magdaléna Musichina

Host

SVĚTLOŽÁR

Z jedné jiskry vzejde požár

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Torchfire
Text © Moira Buffini, 2025
Published by arrangement with Kristin Olson
Literary Agency, s. r. o.
All rights reserved
Map and illustrations © David Wyatt
Cover design by Faber
Translation © Magdaléna Musichina, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3321-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-3322-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3323-7 (MobiPocket)

Klukům, Joeovi a Jackovi

Řeka Montsan
REEM
PLÁŽ MONTSAN
CARAQUET
AYLAND
FORT PEREGRIN
FORT ABUNDANCE
Almské úžiny
Jezero Lunen
STOMŮŘÍ
Řeka Isis
BRIGHTLINGHELM
WHITECLIFFE
MEADEVILLE

S
SIDONOVO MOŘE
NORTHAVEN
Řeka
Borgas
TRŽIŠTĚ
BORGAS
BRIGHTLAND
GREENSWARD
VELKÝ PALANTSKÝ OCEÁN
50 mil

Prolog

SKŘIVÁNEK

Ležíme s matkou na dně lodi.

Do mysli se mi vkrade cosi mezi snem a vzpomínkou.

Zdá se mi, že jsem zase malá a spím u rodičů v posteli. Všichni čtyři jsme schoulení do klubíčka: můj o rok starší bratr Piper, jehož dlouhé klukovské nohy mě tlačí do zad, táta, který nás oba objímá silnou námořnickou paží, a máti Curlew Craneová. Její ospalý úsměv mě zalije září její duše a táta vysloví mé jméno.

„Elso." Slyším ho hluboko ve svém nitru.

Ve snové vzpomínce si připadám v teple a v bezpečí, nechci se vzbudit, jenže se do mě začne vkrádat chlad. Vnímám pohyb vln, slyším tiché vrčení lodní turbíny. Baterie pode mnou hučí, pohání nás k jihu.

Už si vzpomínám.

Jsme na cestě do Brightlinghelmu, čtyři uprchlíci na vlnách: máti, Heron Mikane, Yan Zeru, jehož pravé jméno je Ledňáček, a já. Piper ani táta tu nejsou. Naši rodinu rozdělila válka a smrt. Táta teď žije jen ve světě mých snů. A Piper včera v noci dokázal, že je nepřítel. Chystal se prozradit celému městu, že mám zpěvozář, a odsoudit mě jako nečlověka. Viděla jsem, jak na mě zírá, a ještě teď cítím, jak bolestivě mě jeho pohled probodával.

Jednou rukou objímám máti. Tvář má v měsíčním svitu sinalou a obklopuje ji pach sražené krve. Mám od ní ulepené ruce. V rameni jí uvízla kulka, kvůli které je její život v ohrožení. Z Northavenu jsme odpluli pod palbou a z práskání výstřelů mi pořád zvoní v uších.

Podepřu se lokty a mé vědomí se zaostří. Ledňáček leží vedle máti, odpočívá a zahřívá ji teplem svého těla. Měsíční svit je dost jasný na to, abych viděla tvar jeho čelisti, jemné obočí, dlouhé vlasy, které mu spadají přes tvář, svalnatá ramena. Okamžitě se v duchu okřiknu. I v takhle zoufalé situaci mě krása toho kluka pořád rozptyluje.

Zvednu se a uvidím obrys mohutné postavy shrbené u kormidla a měsícem ozářené moře za ní. Heron Mikane řídí loď. Jeho obličej kryje stín, ale já vím, co se mu zračí ve tváři — zlomená statečnost. Minulost Herona pronásleduje jako narůstající vlna, neustále hrozí, že ho smete. Otočí se a pohlédne na měsícem postříbřenou stopu, kterou po sobě loď zanechává ve vodě, jako by k nám po ní spěchala samotná Smrt.

Curl je studená jako kus ledu. Hrudník se jí sotva zvedá, když dýchá.

„Máti…“

„Nebuď ji,“ zašeptá Ledňáček melodickým aylišským přízvukem. „Drží se. Její tělo spánek potřebuje.“

Letmo se dotkne mé ruky a já jako bych se znovu ocitla uprostřed plamenů a vřavy, před kterými jsme z Northavenu prchli. Tehdy jsem ze strachu a vzteku vykřikla. Vyslala jsem zpěvozář daleko a vysoko. *Slavíku!* řvala jsem.

Když uviděla, co se s námi děje, z paprsku její záře ke mně dolehla úzkost.

Skřivánku! Její zpěvozář jako by se mnou propalovala a cupovala mě na tisíce hvězd.

SKŘIVÁNKU!

Slavík mi pomohla, přestože je uvězněná v pozlacené kleci Sestry Labutě.

Najdu ji. A osvobodím.

Brzy začne svítat a naši loď bude vidět. Pronásledovatelé nám pak budou v patách. Znovu ulehám vedle máti, snažím se ji zahřát svým tělem a utišit rozrušenou mysl.

Dýchám, zatímco s námi moře houpe nahoru a dolů a drží nás mezi Zemí a Měsícem.

ČÁST PRVNÍ

Petřin deník

Celestis — Den čtvrtý

Od počátku naší cesty na *Celestis* uplynuly čtyři pomalé dny. Už je to deset dní, co jsem naposledy viděla Fenana. Píšu jeho jméno přes celou stránku, jako bych si ho chtěla vyrýt do srdce. Fenan Lee. Fenan Lee. Fenan. Proč se obtěžovat psaním čehokoliv jiného?

Přestože se vznášíme, doléhá na mě jakási tíha. Vzducholoď pluje pomaleji než mraky a dole pod ní není nic než oceán. Před námi letí vzducholoď *Angelus*. Je působivá, ale já na ni hledím bez zaujetí. *Angelus* se nejprve stočí na sever, nad západní pobřeží velkého kontinentu. My ho budeme krátce poté následovat a vydáme se k východnímu pobřeží. *Solarus*, který letí za námi a jehož cesta je nejdelší ze všech, bude pokračovat přes další oceán. Brzy ztratíme kontakt se Sealandem, naší domovinou. V dávných dobách před Vymřením pokrývala zeměkouli celá síť satelitů a komunikovat bylo právě tak snadné jako používat nitrohlas. Jenže my budeme na naší cestě úplně sami.

Pořád mezi námi panuje napětí, i ve společnosti mého jinak mírného otce. Je trpělivý, ale v duchu jako by se ode mě

distancoval. Cítím jeho zklamání, a to je horší než matčin hněv. Ta se stáhla do ledového krunýře. Nedávno jsem ji přistihla, jak na mě hledí. Vypadala, jako by se dívala na někoho cizího.

Den pátý

Jak to tu, zavřená v jedné kajutě s rodiči, mám vydržet? Do návratu domů zbývá pět měsíců.

Tahle titěrná knížka je mým jediným kouskem soukromí. Fenan mi ji vtiskl do ruky při našem posledním setkání a svým něžným hlasem pronesl slova, na která nikdy nezapomenu, krásná ústní slova.

„Svět změnit nedokážu. Naše životy se budou ubírat jinými cestami," řekl. „Ale zapisuj si své myšlenky, Petro. Tak si je budu moct přečíst, i když od sebe budeme daleko. Mysli svobodně."

„Budu," slíbila jsem mu. A pak jsem ho políbila, láskyplně, srdečně.

Matka nás přistihla. Zbavila Fenana postu mého učitele jazyků a ječivým nitrohlasem přivolala separátory — jak já ji NENÁVIDÍM, to vůbec nemusela dělat. Křičela jsem na ni a odprošovala ji, ale ona neposlouchala. Řekla mi, ať ZMLKNU, že ji ze mě BOLÍ HLAVA. A teď mě s otcem donutili zúčastnit se téhle PITOMÉ CESTY.

PUKNE MI Z TOHO SRDCE. Chci být s FENANEM, doma v Sealand City.

MILUJU HO.

CO MU PROVEDLI? JAK HO POTRESTAJÍ?

Den šestý

Ostatním členům posádky se vyhýbám. U jídla se s nimi bavím, ale jinak trávím většinu času v kajutě. Když vejdou mí rodiče, schovávám tenhle deník pod matraci. Otec po večerech vyplňuje ticho vyprávěním o práci v kartografickém týmu. Je ke

mně laskavý, ale všechno, co říká, je neskutečně nudné. Hledím z okna na mraky pod námi.

Matku NAŠTĚSTÍ skoro nevídám. Většinou se zdržuje na vyhlídkové plošině, prohlíží si snímky vyhynulých mořských živočichů, kreslí nudné diagramy, vymýšlí nudné plány. Když přišla dnes večer zpátky, vypadala sama se sebou nadmíru spokojená.

„Tato globální studie, kterou my eximiánové provádíme, je první za celé generace," pronesla. Nejspíš si mě spletla s někým, koho to zajímá.

V noci si dávám do uší špunty, protože rodiče chrápou.

Den sedmý

Vrátila jsem se ke svému studiu jazyků, ale matce jsem se tím nezavděčila. Musela jsem si od ní vyslechnout další kázání o tom, jaké zklamání rodině působím svým mrzutým vystupováním. Při večerním propojení musím být pohotová a usměvavá. Včera jsem přišla pozdě a skoro jsem se srazila s naším velitelem, admirálem Xalvasem, když vcházel a chystal se zahájit sdílení myšlenek. „Dobrý večer, Petro," pozdravil mě, ale já cítila jeho rozhořčení. Jestli se zase opozdím, matka mě upeče zaživa. Podle ní je Xalvas jedním z nejzasloužilejších představitelů vládnoucích sealandských rodin. Žvanila dál a dál a já po chvíli už slyšela jen bla, bla, bla.

Obracím svou pozornost ke starodávným sapientským jazykům, které mě Fenan učil. Když si matka všimne, že pracuji, nechá mě na pokoji.

Nejsem jediný potomek na téhle cestě. Xalvas s sebou vzal syna, o tři roky staršího, než jsem já. Učí ho, jak být správným velitelem. Charlus. Už na první pohled je mi nesympatický. Je moc vysoký a trochu připomíná kudlanku. Ve svých sedmnácti jsem tu po něm druhá nejstarší — ale ne dost stará na to, aby se mnou zacházeli coby se členem posádky, jako to dělají

s Charlusem. Možná právě proto mi připadá, že sem nepatřím. Matka říká, že se se mnou bude zacházet jako s dítětem, když se budu jako dítě chovat, a já mám sto chutí jí říct, ať se JDE BODNOUT.

Den osmý

Drahý Fenane,
chci přitáhnout tvé rty ke svým a celá se k tobě přitisknout. Ten polibek jako by do sebe vtáhl obě sféry našeho bytí a všechny naše odlišnosti se rázem rozplynuly. Co na tom, že nejsi eximián? Fenane Lee, chci tě políbit a obejmout, naslouchat tlukotu tvého sapientského srdce. Přece mezi námi není zas takový rozdíl, ne?

Den devátý

Odpoledne jsem prošla skoro celou loď, vyhlížela jsem na modř pod námi i modř nad námi a připadala si v tomhle krutém modrém světě neskutečně malá. Obloha a oceán. Vzali mě na tuhle cestu, aby mě potrestali. Nebo mě zachránili.

Den desátý

Dnes večer jsem při propojení poprvé promluvila. Xalvas mě požádal, abych ostatním popsala sapientskou nahrávku, kterou právě studuji, hlasy ozývající se z hlubin historie — hlasy našich předků. Procvičuji si jejich gramatiku a výslovnost, ústní slova jednoho ze starých světových jazyků, tak jak mě to učil Fenan. Řekla jsem posádce, že od doby, kdy se těmito jazyky mluvilo, uplynula už celá tisíciletí, ale že některé kořeny a struktury slov přesto mohly zůstat zachované. Pokud narazíme na jakoukoliv sapientskou civilizaci, poskytne nám to výchozí komunikační bod. Admirál Xalvas prohlásil, že je to zajímavé.

Dnes večer jsou krásně vidět hvězdy. Nejjasnější je souhvězdí Jižního kříže. *Celestis* je malá loď přelétající malou planetu na okraji obyčejné galaxie. Jsme jen nepodstatné smítko a naše existence je pouhá vteřina v čase.

Den jedenáctý

Odpoledne jsme začali proplouvat nad atoly a ostrovy. Ulevilo se mi, když jsem pod námi uviděla pevninu. Vzducholoď *Angelus* nás opustila a otočila se k severu, aby mohla prozkoumat západní pobřeží. Znovu ji uvidíme zase až za několik dlouhých měsíců. Pozorovala jsem ji, dokud nezmizela, a připojila se ke mně Garena. Je to naše archivářka, jen o čtyři roky starší než já, a připadá mi laskavá. Pomohla jsem jí zachytit snímky starověkého sapientského města — hromady zřícenin trčících ze sněhu. Od Vymření v něm nikdo nežije. *Celestis* se teď sune kupředu šnečím tempem, zatímco otcův kartografický tým mapuje pobřeží.

Později

Říkám si, jestli by mohla Garena být ten typ člověka, se kterým by se dalo mluvit o Fenanovi? Zeptala jsem se jí, jestli někdy byla nahoře v sapientských ubikacích, a ona řekla, že ne. Potřebovala by písemné povolení od komodora Braduse, našeho separátora. Sapienti za nás dělají úplně všechno. Ale to, jak jsme od sebe odděleni, nepřipadá nikomu divné.

Den třináctý

Otec ztratil trpělivost. Řekl mi, že mám štěstí, že jsem na této misi. „Vytváříme tu novou budoucnost," obořil se na mě. Tvrdil, že mé špatné nálady už mají všichni po krk a že jsem pro něj i pro matku zklamáním. Rozbrečel mě.

Pak dodal, že Garena potřebuje v archivu asistenta a já s ní mám od nynějška pracovat. Když jsem ke Gareně dorazila, byla jsem sotva schopná promluvit. Ale ona ke mně byla milá a po pár hodinách už jsme se spolu smály. Zajímalo by mě, jestli ví, proč jsem tady? Ví to admirál Xalvas?

Vzpomínám na ten hrozný den, kdy na nás s Fenanem přišli. Matčin nitrohlas byl plný šoku a bolesti.

„Jak tě mohlo napadnout, že bychom dopustili, aby se z něj stal tvůj partner?“ křičela.

„Copak to nechápeš?“ zvolal otec. „Museli bychom se tě zříct; už bychom tě nikdy neviděli.“

Den šestnáctý

Dnešek byl vzrušující. Uviděli jsme dole první divoké sapienty. Mluvilo se o vyslání výsadku, ale Xalvas rozhodl, že poplujeme dál na sever. „Cílem této cesty je průzkum,“ mínil. „O kontakt se pokusí až ta další.“

Charlus se mě zeptal, jestli se chci podívat na průzkumná plavidla. Vzal mě dolů do hangáru a na jednom z nich mi předvedl, jak fungují. Dělal, že s ním umí létat, ale já vím, že je pořád ještě ve výcviku. Pilotoval leda tak v simulátoru.

Den dvacátý

Garena má sedm bratrů a tři sestry. Její rodiče využili sapientské náhradníky, stejně jako ti mí. Je hezké, že naše těla nikdy neroztáhne a nezničí těhotenství. Mluvili jsme o tom, jak špinavý a hrozný musí porod být. Přimělo mě to myslet na sapientku, která mě odnosila. Ta žena se o mě starala až do mých tří let, protože rodiče byli na služební cestě na Mars v naší kolonii Terra Nova.

V paměti mi po mé náhradní matce zeje díra. Určitě jsem jí říkala mami a pamatuju si, jak pevně mě objímala, ale její

jméno jsem nikdy neznala. Co si o mně myslela, když jsem jí rostla v lůně? Způsobila jsem jí bolest? Kéž bych si toho o ní dokázala vybavit víc, ze všech sil se snažím rozpomenout.

Den dvacátý první

Jsme nad rozsáhlým povodím řeky. Garena mi pod vodou ukázala pozůstatky dávného osídlení. Vysvětlila mi, že před tisíci lety to místo obývalo na patnáct milionů lidí. Patnáct milionů v halasném, nečistém rytmu sapientského života. Teď tu až na šplouchání vody vládne jen ticho. Podvodní město, útočiště pro malé rybky. Pátrám v archivu po záznamech o jeho jméně. A nacházím nahrávku, na které jej nějaká starověká sapientka nazývá Benos Arees.

Biologický tým je nadšený, protože zahlédli hejno vzácných stěhovavých ptáků. Co jsme opustili Sealand City, jsem neviděla matku tak šťastnou.

Den dvacátý pátý

Garena mi vyprávěla, jak sapienti v sebevražedném záchvatu ničení vykáceli deštný prales. Proč zničili Zemi, když měli k dispozici vědu, kulturu a znalosti? Jaké šílenství se jich zmocnilo? To je největší záhada starověku.

Když jsem se o Vymření dozvěděla, bylo mi z toho tak smutno.

Možná že my eximiáni máme tento smutek hluboko v duši.

Nikdy bychom s Fenanem nemohli být spolu. V hloubi srdce to vím.

Den dvacátý sedmý

Včera jsme večeřeli u admirálova stolu. Taková čest. Xalvas a jeho syn jsou přeživší z Terra Novy, naší kolonie na rudé

planetě. Charlus strávil dětství daleko od Země. To možná vysvětluje, proč je tak bledý. Všichni Terranované jsou takoví, přestože jejich genetická výbava je tou nejlepší a nejvyspělejší. U stolu se vzpomínalo na dny, kdy vesmírné transporty ze Sealand City odlétaly a přilétaly nepřetržitě. Všichni mladí Sealanďané museli absolvovat povinnou cestu do Terra Novy. Xalvasovi a jeho ženě se tam líbilo a rozhodli se zůstat. Když začalo selhávat gravitační pole, muselo to být strašné. Charlus a jeho otec odjeli ještě před tou sluneční bouří, ale jeho matka tam zemřela. Sdíleli jsme společný zármutek a vzpomínali na ty, o které jsme přišli.

Den třicátý

Tolik práce. Matka je dnes opět mimo loď. Její průzkumné plavidlo je na úrovni země, odebírá vzorky půdy a rostlin, testuje hladiny toxinů. Charlus dostal za úkol doplnit naši zásobu vody a vypravil se s ní dolů otestovat nějaký sladkovodní pramen.

Včera jsme opět narazili na kočovné sapienty. Byli to pastevci, skupina rodin na koních, dobytek kolem nich žvýkal trsy trávy. Hleděli na nás, děti přivázané na zádech. Vyslala jsem k nim nitrohlas a stala se taková zvláštní věc. Přísahala bych, že jsem zachytila odpověď, jakýsi pozdrav a zvědavou otázku od jedné z těch maličkých postav tam dole. Garena se zasmála a opáčila, že se mi to jen zdálo. Naše komunikační dovednosti byly zdokonaleny genetickou manipulací a po generace pečlivě šlechtěným rodokmenem. Že by sapienti tam dole mohli dosahovat stejné úrovně vytříbenosti, je jen romantická fantazie.

Dnes večer jsme minuli obydlené město, vystavěné na pozůstatcích starodávného osídlení, ale Xalvas opět trval na tom, abychom pokračovali dál. První kontakt se zdejšími obyvateli není naším posláním. Matka si nahoru přinesla nějaké odnože rostlin a testuje je na patogeny a radiaci. Je z ní teď vidět jen

zářivě bílá kombinéza a ochranná maska, kterou má přes obličej. Otec vypracovává mapy a chrápe.

Den třicátý druhý

Charlus mi svěřil, že se z Terra Novy vrátil na jedné z posledních lodí, když mu bylo osm. Už je to dvanáct let, co jsme s rudou planetou ztratili veškerý kontakt. Ostatky jeho matky leží kdesi v rozvalinách té kolonie. Nevěděla jsem, co na to říct. Chvíli jsme mlčky seděli a on pak začal mluvit o tom, jak se let touhle vzducholodí liší od cest do vesmíru. Podle něj je nemožné představit si pocit beztíže, dokud ho člověk nezažije. Po té dlouhé cestě domů z Terra Novy přišel o tolik svalové hmoty, že sotva dokázal chodit. Jeho tělo se to muselo znovu naučit. Ale na vesmírné lodi prý dokázal tančit ve vzduchu. Zajímala jsem se, jak se to dělá. Tvrdil, že je to ten nejlepší pocit ze všech a nic na Zemi se tomu nedokáže ani přiblížit. Na Terra Nově se mu moc líbilo a hrozně mu to tam chybí. Říká, že lidi, kteří se tam narodili, váže k tomu místu zvláštní pouto.

Později

TAKOVÁ RADOST! Garena se mě zeptala, jestli bych nechtěla bydlet v její kajutě! Zrovna jsem si k ní přestěhovala všechny věci. Je to tu MALÉ, ale už teď to tu zbožňuju a konečně tu budu moct mít trochu soukromí! Je s ní taková legrace. A taky rozumí ŽIVOTU. Řekla mi, že jí jako partnera přidělili nějakého geologa jménem Marcus, ale ona se s ním rozešla a přihlásila se na jinou vzducholoď. Chování některých mužů má prý daleko k dokonalosti. „Byl ti nevěrný?“ zeptala jsem se. Jen se zasmála, jako by chtěla říct: „Samozřejmě že byl.“ Chystám se zajít do lodního obchodu a koupit jí bonboniéru.

V noci jsou na severu vidět nová souhvězdí.

Den třicátý čtvrtý

Dnes se mě u večeře Xalvas zeptal, jestli bych se nechtěla společně s Charlusem zúčastnit výcviku pro posádky průzkumných plavidel. Okamžitě jsem souhlasila a všimla jsem si, že to oba mé rodiče potěšilo. Při pomyšlení na to, že by na mě konečně mohli být pyšní, jsem pocítila úlevu.

Po večeři za mnou přišel Charlus. Choval se dost nafoukaně, protože se mu podařilo složit zkoušku na pilota průzkumné lodi, a prohlásil, že mě brzy vezme na projížďku.

Doufám, že nás rodiče nechtějí dát dohromady.

Den třicátý pátý

V hangáru průzkumných plavidel je spousta sapientů a žádný z nich se mi nechce podívat do očí. Říkají jen „ano, slečno" nebo „tyto informace nemám k dispozici", je jedno, jak otevřeně a přátelsky se chovám — a to vím, že ústními slovy umím mluvit dobře. Smířila jsem se s tím, že se se mnou nechtějí bavit.

V jedné ze svých cvičných letových simulací jsem havarovala, protože jsem myslela na Fenana. Charlus na to mohl reagovat s pochopením, ale místo toho se mi vysmál.

Den třicátý osmý

To bylo o chlup. Matčina průzkumná loď byla napadena!!! Z lesa se vynořili sapienti ozbrojení kušemi s otrávenými šipkami. Zranili jejího asistenta Torense. Jed je silný a on je na tom opravdu zle. Dnes večer se mám zúčastnit jeho hojivé vigilie. Matka je v pořádku — ale je otřesená. Když se Torens zhroutil, vrhla se k blástru a musela sapienty eliminovat. Myslím, že ji to rozrušilo. Otec jí připomněl, že sapienti vymřou tak jako tak. „Nevyhnutelně je nahradíme," slyšela jsem ho šeptat, když ji objímal. „*Tohle* je teď naše Terra Nova, miláčku."

Den třicátý devátý

Torens zemřel. Xalvas k nám všem na chmurném obřadu pronesl řeč. Po smutečním projevu na Torensovu počest prohlásil: „My eximiáni jsme při budování kolonie na Marsu čelili mnohým překážkám a nebezpečím. Mohli bychom nabýt dojmu, že znovuzalidnění planety Země bude ve srovnání s tím snadné. Není tomu tak. Toto nám všem dokazuje, jak složité to bude. Nesmíme zapomenout, jak jsou sapienti silní. V některých místech můžeme ze sapientů učinit své spojence, ale tam, kde jsou našimi nepřáteli, musíme být připraveni udělat, co je třeba." Pochválil odvahu a duchapřítomnost mé matky při obraně proti sapientskému útoku.

Řekla jsem jí, že je podle mě moc statečná. Myslím, že mi pomalu odpouští.

„Děláme to pro tebe," odvětila. „Riskujeme vlastní životy, abychom vytvořili novou kolonii, pro tebe, pro mladou generaci. Všechno, co vidíš pod sebou, bude jednou patřit eximiánům."

Její slova mě inspirovala. Chci k téhle klíčové misi přispět svým dílem. Budu na *Celestis* pracovat tvrdě a s hrdostí, v zájmu budoucnosti všech eximiánů.

Den čtyřicátý čtvrtý

Mám moc práce a na psaní mi nezbývá čas. Jsme teď daleko na sever od rovníku, vznášíme se nad křišťálovou hladinou moře. Můj výcvik pokračuje: používání techniky, ovládání zbraní, první pomoc. Má matka je skvělá vědkyně. Není divu, že na ni Xalvas stále více spoléhá. Většinou teď večeříme u jeho stolu.

Den čtyřicátý sedmý

Země pod námi je žalostně pustá. Žádní divocí sapienti, téměř žádná velká zvířata. Stovky mil pouští a pustin — rozvaliny

jednoho mrtvého města střídají druhé. Války dávnověku připravily tato místa o všechno kromě těch nejzákladnějších forem života. Loď musela kvůli nebezpečí radiace vystoupat výš, takže jsme teď dost vysoko na to, abychom viděli zakřivení planety. Pod námi ubíhají nekonečné pásy zničené země, jedovaté a nechráněné. Dochází nám pitná voda, ale už pět dní nedostala žádná výsadková skupina povolení k odletu. Xalvas trval na tom, abychom zrychlili. Nechce se v mrazivé stratosféře zdržovat dlouho, takže otec pracuje bez oddechu a mapuje pustiny.

Ve dne bývá zaneprázdněný — v noci vyčerpaný. Daleko na severu je vidět zasněžené vrcholky hor. Doufáme, že tam snad pustiny končí. *Celestis* začíná klesat.

Den čtyřicátý devátý

Cvičila jsem se v boji ve dvojici s Charlusem. Shodila jsem ho na záda, ale on mě chytl za kotník a stáhl mě dolů k sobě. V zásadě podváděl. Prohlásil, že sapienti nebudou bojovat podle pravidel a že na to musím být připravená. Když jsem se z něj snažila slézt, cítila jsem jeho kyčelní kosti.

Garena si myslí, že se mu líbím. Mělo by mě to těšit. Pochází z mocné rodiny. Jenže když si mě přitáhl k sobě, dokázala jsem myslet jen na to, o kolik je Fenan lepší.

Den padesátý

Když jsem to uslyšela, zrovna jsem pozorovala západ slunce. Nějaký hlas.

Vánku…

Ozval se znovu, jako by vycházel z nějakého prastarého satelitu. *Vánku…*

Znělo to tak procítěně, odkudsi ze vzdálených končin někde na severu. Eximián. Vtom přišla Garena. Snažila se hlas zaslechnout, ale nedokázala ho zachytit.

„Asi se ti něco zdálo."

„Poslouchej!" vykřikla jsem. Ozvalo se to znovu. *Vánku…*

Garena nic neslyšela. „Každý ví, jak je tvůj nitrohlas silný, Petro. Třeba se ti podařilo přes celý světadíl zaslechnout *Angelus*."

Odbyla mě. V mé duši zněl výkřik dál, bolestný a starostlivý. *Vánku…*

Nějaká dívka. Naslouchala jsem a napínala svou duši, dokud jsem ji znovu neuslyšela. Když se hlas ozval, cítila jsem z něj lásku i zoufalství. Uvědomila jsem si, že volá něčí jméno.

Skřivánku!